

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce: **J. Ř.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2017, č. j. DSH/9027/17, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 6. 2019, č. j. 17 A 155/2017-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Klatovy uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 18 odst. 3 tohoto zákona a dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z důvodu vědomého nedbalostního jednání, kterým byl porušen § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona v návaznosti na § 36 odst. 1 a § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), neboť dne 7. 3. 2017 při řízení vozidla překročil nejvýše povolenou rychlost jízdy mimo obec (90 km/h) o 17 km/h a dále řídil vozidlo nesplňující podmínky stanovené zákonem z důvodu neplatné technické prohlídky. Za tyto přestupky mu uložil pokutu ve výši 1 900 Kč a zároveň mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2017, č. j. DSH/9027/17, rozhodnutí městského úřadu změnil tak, že přestupek spáchaný podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl spáchan formou nevědomého nedbalostního jednání a dále výši uložené pokuty snížil na 1 600 Kč. Ve zbytku odvolání žalobce zamítl.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce týkající se otázky platnosti technické prohlídky, neboť soudem doplněným dokazováním bylo prokázáno, že pravidelná technická prohlídka vozidla byla pouze jediná, a to dne 4. 3. 2015. Technická prohlídka provedená dne 26. 3. 2015 byla jen částečného rozsahu a neměla vliv na již dříve započatý běh dvouleté doby platnosti. Krajský soud taktéž dospěl k závěru, že došlo k naplnění materiálního znaku přestupku spočívajícího v jízdě s vozidlem s prošlou technickou prohlídkou. Hmotná škoda totiž není jediným možným následkem přestupku, neboť postačuje, že došlo k porušení zákonem chráněného zájmu.

[3] Ohledně provedeného měření rychlosti byl podle názoru soudu skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a svědčí pro něj dostatek důkazů (správně provedený záznam z rychloměru doplněný o platný ověřovací list a výpověď policistů). Při provádění měření nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti. Krajský soud se rovněž vyjádřil k otázce stanovení odchylky měřené rychlosti, možnosti měření rychlosti skrytým způsobem či vyloučení společnosti Ramet a. s., z projednávání věci.

[4] K námitce směřující proti vyměřené výši sankce krajský soud uvedl, že nedošlo k porušení zásady zákazu *reformace in peius*, protože v odvolacím řízení došlo ke snížení sankce ve prospěch žalobce. Krajský soud považoval odůvodnění výše uložené sankce za přezkoumatelné a dostatečně podrobné. Správní orgány neporušily ani zákaz dvojího přičítání, neboť zjišťovaly závažnost spáchaných přestupků v rámci příslušné zákonem stanovené sazby. Ke konkrétní míře závažnosti protiprávního jednání je možné při ukládání sankce přihlídnout.

[5] Námitkou žalobce týkající se zveřejňování osobních údajů žalobce a jeho zástupce na stránkách Nejvyššího správního soudu se krajský soud nezabýval, neboť se jej netýká.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v první řadě namítal, že krajský soud nevypořádal jeho žalobní námitky, které uvedl v bodě 12 žaloby. V něm upozornil na skutečnost, že ve správních rozhodnutích chybí odkaz na § 40 odst. 1 písm. a) a § 42 zákona o podmínkách provozu. Uvedení těchto ustanovení je přitom dle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který vyslovil v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, podstatná. Tato vada způsobuje dle přesvědčení stěžovatele nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. K odkazu na § 36 odst. 1 zákona o podmínkách provozu stěžovatel dodal, že se jedná o nesprávnou právní kvalifikaci, neboť porušení povinnosti uvedené v tomto ustanovení se může dopustit pouze provozovatel vozidla. Stěžovatel však byl stíhán jako řidič, který řídil vozidlo.

[8] Stěžovatel dále namítal, že údaj o konci platnosti technické prohlídky byl zapsán v rozporu se skutečností, neboť příslušná technická prohlídka byla provedena dne 26. 3. 2015. Záznamy v registru vozidel nejsou směrodatné, tím je jenom zákon. Platnost technické prohlídky skončila až dne 26. 3. 2017. Krajský soud se také nevypořádal s argumentem, proč nelze počítat dvouletou dobu platnosti technické kontroly ode dne 26. 3. 2015. Krajský soud zároveň nijak nereagoval na argumenty žalobce. Postup krajského soudu byl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295.

[9] Poslední kasační námitka stěžovatele se týkala naplnění materiální stránky spáchaní přestupku. Stěžovatel uvedl, že dne 18. 3. 2017 byla provedena technická prohlídka vozidla.

pokračování

I přes zjištěné závady byla jeho technická způsobilost prodloužena do 18. 4. 2017. Vozidlo tedy nemělo takové závady, které by znamenaly nezpůsobilost provozu vozidla. Nebyl tak porušen chráněný zájem společnosti. To nebylo správními orgány ani krajským soudem zohledněno a jejich úvahy tak považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné. Vozidlo proto bylo v době kontroly v technickém stavu schopném provozu. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že správní orgány nijak nezohlednily, že k přestupku mělo dojít jen tři dny poté, co skončila platnost technické kontroly. Krajský soud se s touto námitkou nepřezkoumatelnosti nijak nevypořádal a namísto toho materiální hledisko sám přezkoumal, čímž v rozporu se zákonem nahradil úvahu správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30).

[10] Žalovaný následně zaslal kasačnímu soudu své vyjádření. V něm uvedl, že povinností soudu není podat odpověď na každý dílčí argument, ale pouze vypořádat stěžejní žalobní argumentaci. Námitka týkající se absence odkazu na § 40 odst. 1 písm. a) a § 42 zákona o podmínkách provozu nebyla stěžovatelem jakkoliv rozvedena a ani v ní neuvedl, co z ní dovozuje. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-40. Žalovaný zároveň zastává názor, že namítaná ustanovení nebyl povinen ve výroku napadeného rozhodnutí uvádět, neboť neobsahují žádnou povinnost, která by se bezprostředně vztahovala k provozování či řízení vozidla. Relevantní ustanovení zákona byla přitom ve výrocích rozhodnutí správních orgánů uvedena.

[11] Žalovaný dále uvedl, že krajský soud přesvědčivě objasnil, proč má za to, že vozidlo nemělo v době spáchání přestupku platnou technickou prohlídku. To vyplývalo především z podkladů zaslanych Městským úřadem Písek. K otázce naplnění materiální stránky přestupku se dostatečně vyjádřil jak sám žalovaný, tak i následně krajský soud. Skutečnost, že technická prohlídka byla propadlá pouze několik dní, neznamená výjimečnou okolnost, která by snižovala společenskou škodlivost protiprávního jednání. Nelze pominout, že vozidlo bylo v době spáchání přestupku řízeno při vysoké rychlosti na silnici první třídy. Byl tak dán zvýšený zájem na ověření jeho technické způsobilosti. Okolnost, že technická prohlídka byla propadlá pouze krátce, byla jednou z okolností, proč žalovaný přistoupil ke snížení výše uložené pokuty. Žalovaný tak z výše uvedených důvodů nepovažuje kasační stížnost za důvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, protože případná nepřezkoumatelnost by bránila následnému vypořádání námitek věcného charakteru.

[15] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zřejmé, jak ve věci rozhodl, z jeho odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obstojí.

[16] K namítanému nevypořádání bodu 12 žaloby kasační soud dodává, že v tomto případě se jedná pouze o dílčí námitku, která nemohla mít vliv na posouzení žalobou napadeného rozhodnutí. Jak žalovaný ve svém vyjádření správně poznamenal, tato dílčí žalobní námitka stěžovatele nebyla jakkoliv rozvedena a není z ní zřejmé, co z tvrzeného pochybení stěžovatel dovozoval. Krajský soud se přitom ve svém rozhodnutí v dostatečném rozsahu otázkou platnosti technické kontroly zabýval.

[17] Nejvyšší správní soud není ani toho názoru, že absence odkazu na § 40 odst. 1 písm. a) § 42 zákona o podmínkách provozu by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Městský úřad ve výroku uvedl, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že k jízdě užil vozidlo, které nespĺňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, přičemž odkázal na § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a § 36 odst. 1 a § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu. Upřesnil, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu. V § 37 zákona o podmínkách provozu je přitom dostatečně konkrétně stanoveno, co se přesně rozumí vozidlem, které nespĺňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích. Uvedení odkazu na § 40 odst. 1 písm. a) a § 42 zákona o podmínkách provozu obsahující postup pro provedení pravidelné technické prohlídky již tak nebyl nezbytný.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup správních orgánů nebyl ani v rozporu s poukazovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, neboť výrok správního rozhodnutí obsahoval odkazující i relevantní odkazovaná rozhodnutí, ze kterých je možné učinit jednoznačný závěr, jakou povinnost pachatel porušil. Tento právní názor není ani v rozporu s předchozí rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, protože např. v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41 konstatoval, že pokud je ve výroku rozhodnutí správního orgánu odkazováno pouze na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, bez toho aniž by byla citována ustanovení zvláštního právního předpisu upravující technickou způsobilost vozidla (v tomto případě § 37 zákona o podmínkách provozu), nezakládá tato skutečnost nepřezkoumatelnost, resp. nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu.

[19] Další námitka stěžovatele se vztahovala k údajnému nevypořádání připomínky, proč je dvouletou dobu k provedení další technické prohlídky nutné počítat ode dne 26. 3. 2015. Kasační soud uvádí, že krajský soud v bodě 13 srozumitelně uvedl, proč byla platnost technické prohlídky stanovena ode dne 4. 3. 2015 s platností dvou let. Krajský soud se přitom opíral o dokazování, které je shrnuto v bodě 11 napadeného rozsudku. Technická prohlídka ze dne 26. 3. 2015 byla pouze částečného rozsahu a neměla vliv na uplynutí dvouleté doby platnosti,

pokračování

kteřá začala běžet dne 4. 3. 2015. V opisu protokolu o technické prohlídce ze dne 26. 3. 2015 se uvádí, že rozsah technické prohlídky byl pouze částečný s cílem ověřit odstranění dříve zjištěných závažných vad. V protokolu bylo výslovně uvedeno, že příští prohlídka bude provedena do 4. 3. 2017.

[20] Poslední námitka týkající se nepřezkoumatelnosti se týká naplnění materiálního znaku spáchání přestupku. Ta byla v dostatečném rozsahu vypořádána v bodě 14 napadeného rozsudku, v němž krajský soud zhodnotil i vyjádření správních orgánů k této věci. Zároveň je třeba uvést, že správní orgány neměly povinnost se k této otázce podrobně vyjadřovat, neboť takovouto námitku stěžovatel během správního řízení nenamítal. Proto se touto námitkou zabýval teprve krajský soud. Nicméně skutečnost, že propadnutí technické kontroly nastalo pouhé tři dny před spácháním přestupku, vzal žalovaný v potaz a jednalo se o jeden z důvodů, proč byla výsledná výše uložené pokuty snížena. Nejvyšší správní soud v souhrnu uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[21] První námitka stěžovatele týkající se věcného posouzení směřuje k aplikaci § 36 odst. 1 zákona o podmínkách provozu. Stěžovatel upozorňuje, že se dané ustanovení vztahuje pouze na provozovatele vozidla, nikoliv na řidiče. Kasační soud odkazuje na výrok správních rozhodnutí, ve kterých bylo uváděno porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. To stanoví řidiči povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tím je zákon o podmínkách provozu, který dále stanoví, co není technicky způsobilé vozidlo. Námitka je proto nedůvodná.

[22] Další kasační námitka se týká otázky, kdy byla provedena technická kontrola a od jakého data začala běžet dvouletá doba platnosti technické kontroly. Nejvyšší správní soud uvádí, že výsledek lustrace vozidla, které stěžovatel řídil, zachycený v oznámení o přestupku ze dne 8. 3. 2017 a úředním záznamu o přestupku ze dne 7. 3. 2017, a dále výpis z registru vozidel ze dne 8. 3. 2017, ze kterých bylo zjištěno skončení platnosti technické kontroly vozidla ke dni 4. 3. 2017, byly dostatečnými důkazy k prokázání přestupkového jednání stěžovatele. Stěžovatel sám během správního řízení nenamítal nepravdivost zjištěných skutečností, ačkoliv mu bylo známo, z jakého jednání byl obviněn. Jelikož správním orgánům nevyvstala konkrétní pochybnost o pravdivosti zjištěných skutečností, neměly povinnost provádět další dokazování v této věci. Chybný záznam o provedení technické kontroly začal stěžovatel namítat až ve své žalobě. Krajský soud tak v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování za účelem zjištění skutečného stavu věci. Na základě odpovědi od Městského úřadu Písek ze dne 7. 2. 2018 bylo zjištěno, že pravidelná technická kontrola proběhla dne 4. 3. 2015 a její platnost tak uplynula dne 4. 3. 2017. Dne 26. 3. 2015 již proběhla pouze opakovaná technická prohlídka v částečném rozsahu, v rámci které byla kontrolována pouze náprava vážných závad vozidla. Údaje vedené v registru silničních vozidel tak byly správné. Námitka je tudíž nedůvodná.

[23] Poslední kasační námitka se týkala naplnění materiální stránky přestupku. V ní stěžovatel uvádí, že dne 18. 3. 2017 byla provedena technická prohlídka vozidla a i přes zjištěné závady byla její platnost prodloužena do 18. 4. 2017. Vozidlo tedy nemělo takové závady, které by znamenaly nezpůsobilost vozidla, a nebyl tím porušen chráněný zájem společnosti. Tato námitka ovšem nemá předobraz v původním žalobním bodu, a proto je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Procesní úspěch žalobce se do značné míry odvíjí od kvality a konkrétnosti jeho žaloby, ve které musí uvést skutečnosti a důkazy na podporu svých tvrzení. Stěžovatel teprve ve své kasační stížnosti tvrdí, že platnost technické kontroly byla prodloužena do 18. 4. 2017, čímž měla být prokázána technická způsobilost vozidla. V žalobě stěžovatel pouze namítal, že správní orgán se nepokusil zajistit protokol o technické kontrole ze dne 18. 3. 2017. Jelikož se k této skutečnosti nemohl krajský soud vyjádřit, nemůže jej zhodnotit ani Nejvyšší správní soud, jehož primárním

úkolem je podle § 102 s. ř. s. přezkoumávat zákonnost a správnost rozhodnutí krajských soudů. Otázky týkající se nepřezkoumatelnosti posouzení naplnění materiální stránky přestupku jsou v tomto rozhodnutí vypořádány již v bodě [20].

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému náklady nevznikly, proto soud ani jednomu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu